

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. II. Factum Liberii Papæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

adificabo Eccleſiam meam, & porta inferorum non vincent eam. Super illum unum adificat Eccleſiam, & illi paſcendas mandat oves ſuas.... Unam Cathedram conſtituit, & unitatis ejuſdem originem ab uno incipientem ſua auctoritate diſpoſuit.... Primatus Petro datur, ut una Chriſti Eccleſia, & Cathedra una monſtretur.... Hanc Eccleſia unitatem qui non tenet. tenere ſe fidem credit? Avelle radium ſolis à corpore, diſiſionem lucis unitas non capit: ab arbore ſrange ramum, fructus germinare non poterit: à fonte præcide rivum, præciſus areſcet.

§. II.

Factum Liberii Papa.

Sanctitas Cypriani, ad eum excuſandum impulit Catholicos: Liberii verò Sanctitas exacerbatos Novatores impulit ad culpam ipſius exaggerandam. En factum.

Constantius Imperator ſatis animadvertens nunquam ſe Semiarianiſmum, quem protegebat, ſtabiliturum, niſi ipſum Eccleſiæ Caput in partes ſuas attraheret, omnia eum in finem machinatus eſt. Primò itaque Eunuchum Euzebium ad Liberium Pontificem miſit, ut eum, ſi qua arte poſſet, ſeduceret. Adhibitis fruſtra dolis, ad vim ventum eſt. Miſſi, qui eum Româ avulſum Mediolanum pertraherent; ubi Liberius digna glorioſiſſimis Martyribus conſtantiâ eſt locutus. Constantius datis ei ad deliberandum diebus pauculis, cum nihil proficeret, invictum Confefſorem Beream in Thraciam relegavit. In hoc exilio multis vexatus calamitatibus, multiſque allectus illecebris, omnia cruciantia, omnia blandientia, quorum ſpacio annorum animo invicto ſuperavit.

peravit. Felix si luctam generosissimam perseverantia coronasset! Fractus tandem calamitatibus, diuturnumque exilium pertæsus, Formulæ, in qua verbis ambiguis Hæresis palliabatur, subscripsit; condemnatoque Athanasio, in communionem recepit Arianos. Luctuosa fragilitas! quam excusare non est animus. Demonstramus potius, ex hoc facto nullam Novatores ansam arripere posse resistendi dogmaticis S. Sedis decisionibus. Totidem rei hujusce argumenta erunt reflexiones sequentes.

Prima reflexio. Liberius in fide non erravit; errori non subscripsit, Syrmienti Formulæ subscribendo; damnando Athanasium, Nicænam fidem non condemnavit; denique communicando cum Arianis, Arianismum non est professus. Hæc omnia sunt indubitabilia.

1. Ut constet hæreticæ Formulæ non subscripsisse Liberium, tantum opus est inquirere, primæne anno 351. an secundæ Syrmienti Formulæ anno 357. concinnatæ subscripserit. Postrema manifestè hæretica est, prior verò ab ipsomet S. Hilario ab hæresi vindicatur. Porrò Hilarii ipsius auctoritate facilè demonstratur, Liberium primæ duntaxat Syrmienti Formulæ subscripsisse: cum Hilarius testetur Formulæ Syrmientis, cui subscripsit Liberius, concinnatores fuisse Episcopos viginti duos quos nominat; quorum plures aut fato cesserant, aut procul aberant Syrmio, quo tempore secunda Formula composita fuit.

Eccur igitur S. Hilarius, qui priorem Syrmientem Formulam ab hæresi vindicavit, accusat

cusat Liberium quasi perfidiæ Ariane subscripserit? Ecce dicit *Anathema tibi; prevaricator Liberi!* Nempe quia Liberius prævaricatus est, non quidem Formulæ subscribendo hæreticæ, sed ambiguæ duntaxat atque dolosæ, quæque non ignorabat, ad fucandos errores suos, hæreticos abufuros: & hoc sensu ab Hilario dicitur, perfidiæ Ariane, sive hæresi ambiguis terminis involutæ Liberius subscripsisse. Ceterum non desunt qui librum hunc Hilario cuidam Diacono Luciferiano adscribunt, aut certè existimant Anathemata ista, quæ parenthesi clauduntur, ab alio quopiam deinceps fuisse intrusa.

2. Quod ad damnationem S. Athanasii atinet, quamquam Sancti illius fides vera causa erat motæ in eum ab adversariis persecutionis, aliam nihilominus causam prætexebant. Accusabant eum criminum variorum. Quapropter Liberius subscribendo ipsius damnationi, contra justitiam quidem, sed non contra fidem peccavit.

3. Communicando cum Episcopis Arianis, non aliud crimen commisit, nisi quòd Catholicos esse putaverit, qui sub dolosa fidei professione involventes errorem, reipsâ hæretici erant; aut, quod est verosimilius, non satis habuerit Christiani pectoris, ut se subtraheret communioni eorum, quorum cognoscebat errores.

Secunda reflexio. Etsi Liberius in fide errasset, ut Catholici nonnulli contendunt, dici tamen non posset errorem docuisse, aut ex *Cathedra* fuisse locutum, proponendo Ecclesiæ canonicum fidei dogma. Non fuisset itaque nisi personalis error, in quem privatim inci-

incidere posse Pontificem fatentur ardentissimi ejus defensores.

Tertia reflexio. Quamquam Liberius errasset & errorem docuisset, in hoc id fecisset rerum occursum, unde in favorem malæ causæ nihil possent concludere Novatores. Crudeles vexationes, minæ, blanditiæ, quibus eum continuo Constantius fatigabat, ademerant ei tranquillæ liberæque voluntatis facultatem. Concilii ipsius Decreta, tyrannicâ ejusmodi crudelitate extorta, nullius hoc ipso centerentur valoris, nec præjudicium facere possent subsequenter Conciliis, plenâque libertate gaudentibus. Redux ab exilio, pristinæque libertati restitutus Liberius, acerrimus fuit fidei Nicænæ defensor.

§. III.

Concilium Riminense.

PAUCI numero Episcopi, inquit Novatores, qui temporibus Concilii Rimensis errori se opponebant, non fuerunt Schismatici; sed fidei defensores, erantque velut scintilla quædam à Deo conservata ad resuscitandum Divinæ fidei ignem, quem hæreseos pestifer turbo pœnè exunxerat. Igitur paucorum à multitudine Prælatorum divisio, non est, ut prætenditur, nota Schismatis & erroris. Hanc objectionem Novatores mutuati sunt à Donatistis ac Pelagianis, qui hunc clypeum contra Prælatorum, à quibus damnabantur, numerositatem opposcentes posteris Schismaticis reliquerunt exemplum, quo exiguitatem suam contra innumerabilem Prælatorum multitudinem munirent. Ex sequenti-